

Conținutul creștin al rugăciunii către Iisus Hristos

Rugăciunea către Iisus Hristos se îndreaptă de către minte către Iisus Hristos aflat de la Botez în inimă, ca în centrul persoanei umane capabilă de simțire tot mai vie a prezenței Lui. Pentru această rugăciune inima nu e un loc gol ca în practicile de origine budistă, ci are pe Hristos în ea. Se numește "rugăciunea minții" pentru că năzuiește să nu mai aibă nimic altceva în minte în vremea ce o face. Și ea se îndreaptă spre Iisus Hristos, aflat în inimă pentru a o face să-și actualizeze o simțire cât mai intensă a prezenței Lui, amintindu-i de această prezență a Lui în ea. Rugăciunea îi cere Lui în mod principal să facă inima să-I simtă prezența lui.

Temeiul pentru credința că Iisus Hristos se află de la Botez în inimă îl avem în cuvîntul Sf. Apostol Pavel: "Cîți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați imbrăcat" (Gal. 3, 27); sau: "Hristos să se sălășuiască în inimile voastre" (Ef. 3, 17) etc. Dar și în cuvintele Domnului Hristos către Tatăl: "Eu intru și Tu intru mine" (Ioan 7, 23); sau: "Dacă mă iubește cineva, va păzi cuvîntul meu și Tatăl meu îl va iubi și vom veni la el și

ne vom face locaș la el". (Ioan 14, 23) etc.

Dar aceasta nu înseamnă o confundare între Hristos și cel în care locuiește El. De aceea nici rugăciunea celui din urmă nu se adresează către sine însuși. Aceasta nici n-ar mai fi propriu zis rugăciune. Confuzia aceasta o fac cei ce confundă persoanele într-o unică esență sub influența vreuneia din religiile orientale panteiste, care nu cunosc decît esența lumii acesteia, cu toate insuficiențele ei, în sens panteist. Ceea ce practică aceia este doar o metodă prin care încearcă să pună în valoare unele din puterile esenței unice care le este proprie și lor.

Rugăciunea nu poate fi nici aceea îndreptată spre un "Iisus" care nu e și Hristos, sau Dumnezeu, un Iisus asemenea unui prooroc din vechiul Testament.

Numai unui Iisus Hristos care e o Persoană dumnezeiască, infinit superioară lumii create de ea din nimic, avînd viață prin ea însăși, deci fără început și fără sfîrșit. Acesta este sensul persoanei care se îndreptează rugăciunea credinciosului creștin.

Și acest sens e precizat stăruitor prin toate cuvintele rugăciunii: "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul". I se spune întâi "Doamne", arătându-l ca stăpîn peste toate. Așa i se adresau încă Apostolii cercetîndu-l ca Dumnezeu. Vom da cîteva exemple, Apostolul Petru îi zice: "Doamne oare Tu să-mi speli mie picioarele?" (Ioan 13, 6). Toma îi spune: "Doamne, nu știm unde Te duci; Și cum putem ști calea?" (Ioan 14, 5). Cîu atît mai mult îl numește astfel același Apostol după înviere: "Domnul meu și Dumnezeul meu" (Ioan 20, 28).

La rugăciune I se spune nu numai "Iisuse" ci "Iisuse Hristoase". "Fiul lui Dumnezeu" contrar iudeilor care nu voiau să-L admită ca atare. Athiereul Caiafa îi spune: "Juru-te pe Dumnezeu cel viu, că ne spui nouă că ești Tu Hristosul, Fiul lui Dumnezeu" (Mt 26, 63). De observat că aceste numiri I le neagă și azi grupările neoprotestante.

În continuare în această rugăciune se cere lui Iisus Hristos "miluiește-mă pe mine, păcătosul". Aceasta iarăși îl prezintă pe Hristos ca Dumnezeu. De aceea această cerere nu i-o pot adresa

nici practicanții metodei care socotesc că se pot întări prin propriile puteri, nici grupările care refuză indirect să-L considere pe Hristos ca Dumnezeu.

Și ce-și poate da omul folosindu-se de fondul esenței sale, fie că e văzut în persoana proprie, fie în al altora, purtător al numelui Iisus, sau al altui "inițiat" sau al vreunui prooroc?

Îl poate scăpa de slăbiciunile legate de lumea aceasta și mai ales îl poate scăpa de moarte prin înviere și viața de veci? Îl poate scăpa de nonsensul unei existențe supusă mizeriilor și morții, de care suferă lumea această?

Iată cum întreg textul rugăciunii creștine adresată lui Iisus Hristos ca lui Dumnezeu personal făcut din iubire, frate cu oamenii are un rost pe care nu-l poate avea practicarea unei metode care confundă pe Iisus cu o esență neputincioasă sau o rugăciune adresată unui Iisus egal cu un prooroc.

Și rostirea rugăciunii a fost legată de unii din practicanții ei cu respirația pentru a nu lăsa nici o clipă pe cel ce o rostește lipsit de ea. Aflăm în texte creștine foarte vechi recomandarea să ne unim gîndul la Iisus Hristos cu fiecare respirație a noastră.

precot prof.

Dumitru Stăniloae